

Sygn. akt II K 339/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale prokurator Joanny Niedzielskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13.12.2016 r. i 27.02.2017 r.

sprawy przeciwko

E. K. urodz. (...)

w L.

syna B. i G. z d. K.

oskarżonego o to, że: 1. w dniu 5.02.2016 r. w L., na ul. (...), woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie – 0,40 mg/l, II badanie – 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Legionowie o sygn. akt II K 1482/12, II K 370/06, II K 80/07 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości oraz dopuszczając się tego czynu w związku ze skazaniem za przestępstwo, przy czym w czasie popełnienia przestępstwa jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

2. w dniu 14 maja 2016 r. w L., na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. posiadając 0,84 mg/l oraz 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 28.03.2013 r., sygn. akt II K 1482/12 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości, naruszając tym samym zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 26.09.2008 roku, sygn. akt II K 251/08, przy czym w czasie popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego E. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia, przy czym eliminuje z opisu czynu ustalenie, że oskarżony był uprzednio skazany w sprawie II K 80/07 Sądu Rejonowego w Legionowie, nowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego w związku z czynem wymienionym w punkcie 1 aktu oskarżenia środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

III. Na mocy art. 43a § 2 k.k. w związku z czynem wymienionym w punkcie 1 aktu oskarżenia zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

IV. Uznaje oskarżonego E. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, przy czym kwalifikuje go jako przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego w związku z czynem wymienionym w punkcie 2 aktu oskarżenia środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

VI. Na mocy art. 43a § 2 k.k. w związku z czynem wymienionym w punkcie 2 aktu oskarżenia zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

VII. Na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach I i IV wyroku łączy i orzeka karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. Na mocy art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. środki karne orzeczone w punktach II i V wyroku łączy i orzeka środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

IX. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 619 (sześćset dziewiętnaście) złotych i 92 (dziewięćdziesiąt dwa) grosze tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

X. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o kosztach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sprostowano zgodnie z postanowieniem z dnia 16.03.2017 r.

Sygn. akt II K 339/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2006 r., sygn. akt II K 370/06 Sąd Rejonowy w Legionowie uznał oskarżonego E. K. za winnego prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Oskarżonemu wymierzono za ten czyn karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 16.12.2006 r. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązywał w okresie od dnia 16.12.2006 r. do dnia 16.12.2016 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 1482/12 oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 24 marca 2014 r. Oskarżony był również skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie II K 80/07 i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale ten wyrok uległ zatarciu.

Dowód:

- odpisy wyroków (k.22-23,24),
- pismo Starostwa Powiatowego (k.47akt II K 769/16),
- dane o karalności (k.23 akt sądowych).

W dniu 5 lutego 2016 r., mimo iż znajdował się w stanie nietrzeźwości oskarżony podjął jazdę samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, funkcjonariusze Policji zatrzymali go do kontroli drogowej w L. na ul. (...). W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,40 mg/l o godzinie 10.47 i 0,43 mg/l o godzinie 10.50.

Dowód:

- zeznania P. S. (k.60v-62, k.30 akt sądowych),
- częściowo zeznania H. N. (k.56v, k.37 akt sądowych),
- protokół zatrzymania (k.4),
- protokół użycia alkometru (k. 2).

Oskarżony w dniu 14 maja 2016 r., mimo iż znajdował się w stanie nietrzeźwości podjął jazdę samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, funkcjonariusze Policji zatrzymali go do kontroli drogowej w L. na ul. (...). W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,84 mg/l o godzinie 14.22 i 0,85 mg/l o godzinie 14.29.

Dowód:

- zeznania M. T. (k. 24 akt II K 769/16, k. 29-30 akt sądowych),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 30 akt II K 769/16, 29 akt sądowych),
- protokół użycia alkometru (k. 2 akt II K 769/16).

Oskarżony cierpiał na organiczne zaburzenia nastroju i zachowania, upośledzenie w stopniu lekkim i uzależnienie od alkoholu. Jego stan psychiczny w stopniu znacznym ograniczał zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna (k.70-72),
- opinia sądowo-psychiatryczna (k.62-64 akt II K 769/16).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego podczas pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu związanego ze zdarzeniem z dnia 5 lutego 2016 r. i złożył wyjaśnienia (k.31). Podał, że w tym dniu przyszedł do niego kolega H. N. i poprosił, by użyczył mu samochodu marki V. (...), bo chciał pojechać do Banku w L.. Zgodził się i pojechali razem, kierował H., a on był pasażerem. H. zaparkował przy Urzędzie Skarbowym i poszedł do Banku. Stwierdził, że samochód był źle zaparkowany, bo stał za blisko przejścia dla pieszych, postanowił go przestawić. Wsiadł za kierownicę, ale nie uruchomił silnika, gdy na parking ten wjechał radiowóz Policji. Podczas przesłuchania związanego ze zdarzeniem z dnia 14 maja 2016 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.30 akt II K 769/16). W trakcie rozprawy stwierdził, że nie potrafi powiedzieć, czy przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów, czy nie, odmówił złożenia wyjaśnień (k.29 akt sądowych). Po

odczytaniu wcześniejszych wyjaśnień podtrzymał je, stwierdził, że to H. N. pojechał samochodem do Banku w dniu 5 lutego 2016 r., on chciał tylko przeparkować pojazd, ale przyjechała Policja. Stwierdził, że nie pamiętał drugiego czynu, ale „jak się przyznał, to się przyznał”.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przyznał się do zdarzenia z dnia 14 maja 2016 r., gdyż znajdują potwierdzenie w protokole użycia alkometru (k.2 akt II K 769/16) i zeznaniach M. T. (k. 24 akt II K 769/16, k. 29-30 akt sądowych).

Nie jest wiarygodna ta część wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że w dniu 5 lutego 2016 r. jego samochodem kierował H. N.. Ta część wyjaśnień jest bowiem sprzeczna z zeznaniami P. S. (k.60v-62, k.30 akt sądowych) i wiarygodną częścią zeznań H. N. (k.56v, k. 37 akt sądowych).

P. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.60v-62), iż pełniąc służbę patrolową radiowozem policyjnym zauważył samochód V. (...) o nr rej. (...). Rozpoznał ten samochód, gdyż zatrzymał wcześniej jadącego tym pojazdem oskarżonego, o którym wiedział, że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Widział, że samochód prowadził oskarżony, jechał z nim mężczyzna jako pasażer. Zawrócił za tym samochodem i jechał za nim, oskarżony zaparkował przy Urzędzie Skarbowym. Zatrzymał oskarżonego, który jeszcze siedział w samochodzie na miejscu kierowcy. Okazało się, że oskarżony kolejny raz prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. Podczas rozprawy zeznał (k.30 akt sądowych), że nie pamiętał szczegółów zdarzenia, zatrzymywał oskarżonego dwa lub trzy razy, podtrzymał wcześniejsze zeznania.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań H. N. (k.37 akt sądowych), protokole zatrzymania (k.4) oraz użycia alkometru (k.2). Należy zwrócić uwagę, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

M. T. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.24 akt II K 769/16), iż w dniu 14 maja 2016 r. zatrzymał do kontroli drogowej pojazd marki V. (...), gdyż jego kierowca nie jechał prostym torem. Po zatrzymaniu kierowcy okazało się, że nie potrafił on logicznie wypowiedzieć się i przyznał, że był pod wpływem alkoholu. Badanie trzeźwości potwierdziło to. Podczas rozprawy zeznał (k.29 akt sądowych), że nie pamiętał szczegółów zdarzenia, bo zatrzymywał oskarżonego dwa razy w trakcie gdy prowadził w stanie nietrzeźwości samochód.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego i protokole użycia alkometru (k.2 akt II K 769/16). Należy zwrócić uwagę, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

H. N. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.56v), że oskarżony był jego przyjacielem, często prosił go, by podwiózł go do lekarza. W lutym 2016 r. poprosił oskarżonego, by pojechali jego samochodem do Banku w L., on kierował samochodem, zaparkował pod Urzędem Skarbowym i wyszedł do Banku. Gdy wrócił zauważył, że przy oskarżonym byli policjanci i go spisali. Oskarżony nie mógł przestawić tego samochodu, bo zabrał kluczyki od samochodu. Jednak gdy wrócił to samochód stał w innym miejscu, niż go zaparkował, około pół metra dalej. W trakcie rozprawy zeznał (k.37 akt sądowych), że w dniu 5 lutego 2016 r. prawdopodobnie spotkał się z oskarżonym, pojechał z nim do Banku, oskarżony prowadził. Pojechali pod Bank, wyszedł, gdy wrócił przy samochodzie była Policja. Po odczytaniu wcześniejszych zeznań, podał, że nie jest prawdą, że to on jechał tym samochodem. Chyba oskarżony go prosił, żeby zeznał na Policji, że to on prowadził samochód. Odpowiadając na pytanie obrońcy, podał, że zdarzenie lepiej pamiętał podczas postępowania przygotowawczego.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części, w której podał, że oskarżony prowadził pojazd, gdyż jest to zgodne z zeznaniami P. S.. Nie zasługuje na wiarę ta część zeznań tego świadka, w której podał, że prowadził pojazd oskarżonego w dniu zdarzenia, gdyż jest to sprzeczne z zeznaniami P. S.. Świadek jest przyjacielem oskarżonego, mógł faktycznie dać się namówić na złożenie fałszywych zeznań na Policji. Jednak przed Sądem wolał opowiedzieć prawdę. Zrozumiałym jest, że świadek lepiej pamiętał zdarzenie podczas przesłuchania na Policji, gdy zeznawał półtora

miesiąca po zdarzeniu, niż na rozprawie, gdy od zdarzenia minął ponad rok. Jednak ważniejsza niż pamięć szczegółów jest przy ocenie zeznań tego świadka chęć zeznania przez niego prawdy. Z powodów wyżej wskazanych uznać należy, że zeznania H. N. z postępowania przygotowawczego są niewiarygodne, w przeciwieństwie do zeznań złożonych na rozprawie.

Opinie sądowo-psychiatryczne (k.70-72, k.62-64 akt II K 769/16) są jasne i pełne, zostały sporządzone przez specjalistów z dziedziny zdrowia psychicznego, nie były kwestionowane przez strony. Na ich podstawie, Sąd ustalił stan psychiczny oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów i jego ograniczoną poczytalność. Uwzględniając powyższe, Sąd uznał powyższe opinie za podstawę ustalenia stanu faktycznego.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k.37 akt sądowych zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Oskarżony naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 5 lutego 2016 r. oskarżony prowadził samochód około godziny 10-ej w L., będąc w stanie nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,40 mg/l, a drugie badanie wykazało wynik wyższy o 0,03 mg/l. Ten stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, mógł spowodować kolizję lub wypadek drogowy.

W dniu 14 maja 2016 r. oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu marki V. (...) około godziny 14-ej. Ponownie znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,84 mg/l i 0,85 mg/l.

Ponadto przed tymi zdarzeniami oskarżony był już prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Były to wyroki Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 8 grudnia 2006 r., sygn. akt II K 370/06 i z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 1482/12. W wyrokach tych Sąd orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okresy 10 lat i 6 lat (k.22-23,24). Środek ten obowiązywał od dnia 16.12.2006 r. do dnia 16.12.2006 r. (k. 47 akt II K 769/16). Odnośnie propozycji wyrażonej w akcie oskarżenia, by uznać, że oskarżony naruszył również zakaz sądowy wyrażony w wyroku o sygn. akt II K 80/07 nie można jej uwzględnić, gdyż skazanie to uległo zatarciu, jak wynika z karty karnej (k.23 akt sądowych).

Czyny oskarżonego należy zakwalifikować jako dwa przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k., gdyż polegały na tym, że oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. na 0,25 mg/l alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości o 0,15 mg/l i 0,59 mg/l. Ponadto oskarżony przed zdarzeniem został uznany za winnego tego, że prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, który niewątpliwie obowiązywał w dniu zdarzenia (k.22-23, k. 47 akt II K 769/16). Przyjęcie kwalifikacji prawnej uwzględniającej art. 244 k.k., wyrażonej w akcie oskarżenia odnośnie drugiego czynu, byłoby niezasadne, gdyż treść art. 178a § 4 k.k. obejmuje naruszenie zakazu sądowego.

W czasie popełnienia przypisanych mu czynów oskarżony cierpiał na organiczne zaburzenia nastroju i zachowania, upośledzenie w stopniu lekkim i uzależnienie od alkoholu. Jego stan psychiczny w stopniu znacznym ograniczał zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania postępowaniem (k.70-72 i k.62-64 akt II K 769/16). Oznacza to, że przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach określonych w art. 31 § 2 k.k.

Oskarżony ma 62 lata, jest żonaty, pozostaje w separacji, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie zdobył żadnego wykształcenia, pozostaje na rencie socjalnej w wysokości 460 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.28 akt sądowych), był pięć razy karany i to za podobne przestępstwa (k.23 akt sądowych).

Stopień społecznej szkodliwości czynów był znaczny, gdyż stan nietrzeźwości oskarżonego przekraczał ustawowo dopuszczalną możliwość prowadzenia pojazdu mechanicznego o 0,15 mg/l przy pierwszym czynie i aż o 0,59 mg/l przy drugim czynie, przez co oskarżony realnie zagrażał bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Stopień winy oskarżonego był znaczny, ze względu na uprzednią karalność oskarżonego, i to za podobne przestępstwa (k.23 akt sądowych).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stwarzał przez to zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karygodnym jest zwłaszcza to, że oskarżony był już sądownie karany za podobne przestępstwa.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność przestępstw prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu w całym kraju i naruszenie przez oskarżonego tej samej normy prawnej, mimo że od poprzedniego wyroku minęło około 2 i 5 roku, na niekorzyść oskarżonego przemawia stosunkowo duży stopień nietrzeźwości (przynajmniej odnośnie drugiego czynu - k.2 akt II K 769/16) i popełnienie wcześniej pięciu podobnych przestępstwa (k.23 akt sądowych). Niewątpliwie jako okoliczność łagodzącą należy uwzględnić znacznie ograniczoną poczytalność oskarżonego (k.70-72, k.62-64 akt II K 769/16).

Uwzględniając powyższe okoliczności uznać należy, że karami adekwatnymi, sprawiedliwymi i zdolnymi powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych czynów, a jednocześnie koniecznymi do należytego kształtowania w społeczeństwie szacunku dla porządku prawnego powinny być kary 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn pierwszy i 5 miesięcy pozbawienia wolności za czyn drugi. Oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów w okresie 3 miesięcy, były one podobne do siebie, przy orzeczeniu kary łącznej zastosowano zatem zasadę znacznej absorpcji kar. Kara 7 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatną do obu czynów i powinna powstrzymać oskarżonego od kolejnego naruszania porządku prawnego. Ze względu na treść art. 69 § 1 k.k. nie można warunkowo zawiesić wykonania tej kary, gdyż oskarżony był skazany już na karę pozbawienia wolności.

Podsądny dwukrotnie umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Środki te podlegają połączeniu, wymiar łączny środka karnego musi być równy środkom karnym orzeczonym za poszczególne czyny. Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie co najmniej 10.000 złotych jest obligatoryjne wobec oskarżonego. Okoliczności sprawy przemawiają za orzeczeniem tego świadczenia w minimalnej wysokości. Ze względu na treść art. 90 § 2 k.k. świadczenia pieniężne nie podlegają połączeniu.

Obrońca z urzędu wykonała swoje obowiązki, lecz nie uzyskała należnego wynagrodzenia. Sąd przyznał jej zatem wynagrodzenie w wysokości wskazanej w punkcie IX wyroku.

Oskarżony utrzymuje się z niewielkiej renty i nie może uiścić kosztów postępowania, bez narażenia się na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2006 r., sygn. akt II K 370/06 Sąd Rejonowy w Legionowie uznał oskarżonego E. K. za winnego prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Oskarżonemu wymierzono za ten czyn karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 16.12.2006 r. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązywał w okresie od dnia 16.12.2006 r. do dnia 16.12.2016 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 1482/12 oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 24 marca 2014 r. Oskarżony był również skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie II K 80/07 i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, ale ten wyrok uległ zatarciu.

Dowód:

- odpisy wyroków (k.22-23,24),
- pismo Starostwa Powiatowego (k.47akt II K 769/16),
- dane o karalności (k.23 akt sądowych).

W dniu 5 lutego 2016 r., mimo iż znajdował się w stanie nietrzeźwości oskarżony podjął jazdę samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, funkcjonariusze Policji zatrzymali go do kontroli drogowej w L. na ul. (...). W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,40 mg/l o godzinie 10.47 i 0,43 mg/l o godzinie 10.50.

Dowód:

- zeznania P. S. (k.60v-62, k.30 akt sądowych),
- częściowo zeznania H. N. (k.56v, k.37 akt sądowych),
- protokół zatrzymania (k.4),
- protokół użycia alkometru (k. 2).

Oskarżony w dniu 14 maja 2016 r., mimo iż znajdował się w stanie nietrzeźwości podjął jazdę samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, funkcjonariusze Policji zatrzymali go do kontroli drogowej w L. na ul. (...). W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,84 mg/l o godzinie 14.22 i 0,85 mg/l o godzinie 14.29.

Dowód:

- zeznania M. T. (k. 24 akt II K 769/16, k. 29-30 akt sądowych),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 30 akt II K 769/16, 29 akt sądowych),

- protokół użycia alkomatu (k. 2 akt II K 769/16).

Oskarżony cierpiał na organiczne zaburzenia nastroju i zachowania, upośledzenie w stopniu lekkim i uzależnienie od alkoholu. Jego stan psychiczny w stopniu znacznym ograniczał zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna (k.70-72),

- opinia sądowo-psychiatryczna (k.62-64 akt II K 769/16).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego podczas pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu związanego ze zdarzeniem z dnia 5 lutego 2016 r. i złożył wyjaśnienia (k.31). Podał, że w tym dniu przyszedł do niego kolega H. N. i poprosił, by użyczył mu samochodu marki V. (...), bo chciał pojechać do Banku w L.. Zgodził się i pojechali razem, kierował H., a on był pasażerem. H. zaparkował przy Urzędzie Skarbowym i poszedł do Banku. Stwierdził, że samochód był źle zaparkowany, bo stał za blisko przejścia dla pieszych, postanowił go przestawić. Wsiadł za kierownicę, ale nie uruchomił silnika, gdy na parking ten wjechał radiowóz Policji. Podczas przesłuchania związanego ze zdarzeniem z dnia 14 maja 2016 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.30 akt II K 769/16). W trakcie rozprawy stwierdził, że nie potrafi powiedzieć, czy przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów, czy nie, odmówił złożenia wyjaśnień (k.29 akt sądowych). Po odczytaniu wcześniejszych wyjaśnień podtrzymał je, stwierdził, że to H. N. pojechał samochodem do Banku w dniu 5 lutego 2016 r., on chciał tylko przeparkować pojazd, ale przyjechała Policja. Stwierdził, że nie pamiętał drugiego czynu, ale „jak się przyznał, to się przyznał”.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przyznał się do zdarzenia z dnia 14 maja 2016 r., gdyż znajdują potwierdzenie w protokole użycia alkomatu (k.2 akt II K 769/16) i zeznaniach M. T. (k. 24 akt II K 769/16, k. 29-30 akt sądowych).

Nie jest wiarygodna ta część wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że w dniu 5 lutego 2016 r. jego samochodem kierował H. N.. Ta część wyjaśnień jest bowiem sprzeczna z zeznaniami P. S. (k.60v-62, k.30 akt sądowych) i wiarygodną częścią zeznań H. N. (k.56v, k. 37 akt sądowych).

P. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.60v-62), iż pełniąc służbę patrolową radiowozem policyjnym zauważył samochód V. (...) o nr rej. (...). Rozpoznał ten samochód, gdyż zatrzymał wcześniej jadącego tym pojazdem oskarżonego, o którym wiedział, że ma orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Widział, że samochód prowadził oskarżony, jechał z nim mężczyzna jako pasażer. Zawrócił za tym samochodem i jechał za nim, oskarżony zaparkował przy Urzędzie Skarbowym. Zatrzymał oskarżonego, który jeszcze siedział w samochodzie na miejscu kierowcy. Okazało się, że oskarżony kolejny raz prowadził samochód w stanie nietrzeźwości. Podczas rozprawy zeznał (k.30 akt sądowych), że nie pamiętał szczegółów zdarzenia, zatrzymywał oskarżonego dwa lub trzy razy, podtrzymał wcześniejsze zeznania.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań H. N. (k.37 akt sądowych), protokole zatrzymania (k.4) oraz użycia alkomatu (k.2). Należy zwrócić uwagę, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

M. T. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.24 akt II K 769/16), iż w dniu 14 maja 2016 r. zatrzymał do kontroli drogowej pojazd marki V. (...), gdyż jego kierowca nie jechał prostym torem. Po zatrzymaniu kierowcy okazało się, że nie potrafił on logicznie wypowiedzieć się i przyznał, że był pod wpływem alkoholu. Badanie trzeźwości potwierdziło to. Podczas rozprawy zeznał (k.29 akt sądowych), że nie pamiętał szczegółów zdarzenia, bo zatrzymywał oskarżonego dwa razy w trakcie gdy prowadził w stanie nietrzeźwości samochód.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego i protokole użycia alkometru (k.2 akt II K 769/16). Należy zwrócić uwagę, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

H. N. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.56v), że oskarżony był jego przyjacielem, często prosił go, by podwiózł go do lekarza. W lutym 2016 r. poprosił oskarżonego, by pojechali jego samochodem do Banku w L., on kierował samochodem, zaparkował pod Urzędem Skarbowym i wyszedł do Banku. Gdy wrócił zauważył, że przy oskarżonym byli policjanci i go spisali. Oskarżony nie mógł przestawić tego samochodu, bo zabrał kluczyki od samochodu. Jednak gdy wrócił to samochód stał w innym miejscu, niż go zaparkował, około pół metra dalej. W trakcie rozprawy zeznał (k.37 akt sądowych), że w dniu 5 lutego 2016 r. prawdopodobnie spotkał się z oskarżonym, pojechali z nim do Banku, oskarżony prowadził. Pojechali pod Bank, wyszedł, gdy wrócił przy samochodzie była Policja. Po odczytaniu wcześniejszych zeznań, podał, że nie jest prawdą, że to on jechał tym samochodem. Chyba oskarżony go prosił, żeby zeznał na Policji, że to on prowadził samochód. Odpowiadając na pytanie obrońcy, podał, że zdarzenie lepiej pamiętał podczas postępowania przygotowawczego.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części, w której podał, że oskarżony prowadził pojazd, gdyż jest to zgodne z zeznaniami P. S.. Nie zasługuje na wiarę ta część zeznań tego świadka, w której podał, że prowadził pojazd oskarżonego w dniu zdarzenia, gdyż jest to sprzeczne z zeznaniami P. S.. Świadek jest przyjacielem oskarżonego, mógł faktycznie dać się namówić na złożenie fałszywych zeznań na Policji. Jednak przed Sądem wołał opowiedzieć prawdę. Zrozumiałym jest, że świadek lepiej pamiętał zdarzenie podczas przesłuchania na Policji, gdy zeznał półtora miesiąca po zdarzeniu, niż na rozprawie, gdy od zdarzenia minął ponad rok. Jednak ważniejsza niż pamięć szczegółów jest przy ocenie zeznań tego świadka chęć zeznania przez niego prawdy. Z powodów wyżej wskazanych uznać należy, że zeznania H. N. z postępowania przygotowawczego są niewiarygodne, w przeciwieństwie do zeznań złożonych na rozprawie.

Opinie sądowo-psychiatryczne (k.70-72, k.62-64 akt II K 769/16) są jasne i pełne, zostały sporządzone przez specjalistów z dziedziny zdrowia psychicznego, nie były kwestionowane przez strony. Na ich podstawie, Sąd ustalił stan psychiczny oskarżonego w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów i jego ograniczoną poczytalność. Uwzględniając powyższe, Sąd uznał powyższe opinie za podstawę ustalenia stanu faktycznego.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wymienionych na k.37 akt sądowych zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Oskarżony naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 5 lutego 2016 r. oskarżony prowadził samochód około godziny 10-ej w L., będąc w stanie nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,40 mg/l, a drugie badanie wykazało wynik wyższy o 0,03 mg/l. Ten stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, mógł spowodować kolizję lub wypadek drogowy.

W dniu 14 maja 2016 r. oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu marki V. (...) około godziny 14-ej. Ponownie znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,84 mg/l i 0,85 mg/l.

Ponadto przed tymi zdarzeniami oskarżony był już prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Były to wyroki Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 8 grudnia 2006 r., sygn. akt II K 370/06 i z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt II K 1482/12. W wyrokach tych Sąd orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okresy 10 lat i 6 lat (k.22-23,24). Środek ten obowiązywał od dnia 16.12.2006 r. do dnia 16.12.2006 r. (k. 47 akt II K 769/16). Odnośnie propozycji wyrażonej w akcie oskarżenia, by uznać, że oskarżony naruszył również zakaz sądowy wyrażony w wyroku o sygn. akt II K 80/07 nie można jej uwzględnić, gdyż skazanie to uległo zatarciu, jak wynika z karty karnej (k.23 akt sądowych).

Czyny oskarżonego należy zakwalifikować jako dwa przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k., gdyż polegały na tym, że oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. na 0,25 mg/l alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości o 0,15 mg/l i 0,59 mg/l. Ponadto oskarżony przed zdarzeniem został uznany za winnego tego, że prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów, który niewątpliwie obowiązywał w dniu zdarzenia (k.22-23, k. 47 akt II K 769/16). Przyjęcie kwalifikacji prawnej uwzględniającej art. 244 k.k., wyrażonej w akcie oskarżenia odnośnie drugiego czynu, byłoby niezasadne, gdyż treść art. 178a § 4 k.k. obejmuje naruszenie zakazu sądowego.

W czasie popełnienia przypisanych mu czynów oskarżony cierpiał na organiczne zaburzenia nastroju i zachowania, upośledzenie w stopniu lekkim i uzależnienie od alkoholu. Jego stan psychiczny w stopniu znacznym ograniczał zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania postępowaniem (k.70-72 i k.62-64 akt II K 769/16). Oznacza to, że przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach określonych w art. 31 § 2 k.k.

Oskarżony ma 62 lata, jest żonaty, pozostaje w separacji, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie zdobył żadnego wykształcenia, pozostaje na rencie socjalnej w wysokości 460 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.28 akt sądowych), był pięć razy karany i to za podobne przestępstwa (k.23 akt sądowych).

Stopień społecznej szkodliwości czynów był znaczny, gdyż stan nietrzeźwości oskarżonego przekraczał ustawowo dopuszczalną możliwość prowadzenia pojazdu mechanicznego o 0,15 mg/l przy pierwszym czynie i aż o 0,59 mg/l przy drugim czynie, przez co oskarżony realnie zagrażał bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Stopień winy oskarżonego był znaczny, ze względu na uprzednią karalność oskarżonego, i to za podobne przestępstwa (k.23 akt sądowych).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stwarzał przez to zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karygodnym jest zwłaszcza to, że oskarżony był już sądowo karany za podobne przestępstwa.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność przestępstw prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu w całym kraju i naruszenie przez oskarżonego tej samej normy prawnej, mimo że od poprzedniego wyroku minęło około 2 i 5 roku, na niekorzyść oskarżonego przemawia stosunkowo duży stopień nietrzeźwości (przynajmniej odnośnie drugiego czynu - k.2 akt II K 769/16) i popełnienie wcześniej pięciu podobnych przestępstw (k.23 akt sądowych). Niewątpliwie jako okoliczność łagodzącą należy uwzględnić znacznie ograniczoną poczytalność oskarżonego (k.70-72, k.62-64 akt II K 769/16).

Uwzględniając powyższe okoliczności uznać należy, że karami adekwatnymi, sprawiedliwymi i zdolnymi powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych czynów, a jednocześnie koniecznymi do należytego kształtowania w społeczeństwie szacunku dla porządku prawnego powinny być kary 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn pierwszy i 5 miesięcy pozbawienia wolności za czyn drugi. Oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów w okresie 3 miesięcy, były one podobne do siebie, przy orzeczeniu kary łącznej zastosowano zatem zasadę znacznej absorpcji kar. Kara 7 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatną do obu czynów i powinna powstrzymać oskarżonego od kolejnego naruszania porządku prawnego. Ze względu na treść art. 69 § 1 k.k. nie można warunkowo zawiesić wykonania tej kary, gdyż oskarżony był skazany już na karę pozbawienia wolności.

Podsądny dwukrotnie umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio. Środki te podlegają połączeniu, wymiar łączny środka karnego musi być równy środkom karnym orzeczonym za poszczególne czyny. Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie co najmniej 10.000 złotych jest obligatoryjne wobec oskarżonego. Okoliczności sprawy przemawiają za orzeczeniem tego świadczenia w minimalnej wysokości. Ze względu na treść art. 90 § 2 k.k. świadczenia pieniężne nie podlegają połączeniu.

Obrońca z urzędu wykonała swoje obowiązki, lecz nie uzyskała należnego wynagrodzenia. Sąd przyznał jej zatem wynagrodzenie w wysokości wskazanej w punkcie IX wyroku.

Oskarżony utrzymuje się z niewielkiej renty i nie może uiścić kosztów postępowania, bez narażenia się na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.